

Kavion kopsetta Galliassa

Tréphyn tilan päärakennus.

Oululaisten senioriratsastajien vuosittainen tutkimusmatka muiden maiden hevoskulttuureihin sai jälleen uuden ja upean helmen muistojen kaulanauhaansa. Yhteisestä ratsastusmatkasta on tullut hevosvuoden itsestään selvä kohokohta ja jotain, jota jaksaa odottaa kuin kuuta nousevaa.

Matkan kohteeksi valikoitunut Ranska sai vankkumattoman kannatuksen koko matkatoimikunnassa, vain itse ratsutilan valinta vaati tarkan taustatyön saavuttaakseen yksimielisyyden. Hylkäsimme kiskurihintaiset Camargue-tallit, sillä haimme matkaltamme jotakin muuta. Kukaan meistä ei kuitenkaan osannut aavistaa, kuinka hurmaava vanha Gallia löytyi keskeltä Ei-Mitään; kaukana siitä harhakuvasta, jonka suuren yleisön tuntema Pariisi -valitettavasti - on meille usein ranskalaisuudesta uskotellut.

Syyskuun alussa koitti innokkaalle matkaseurueellemme hartaasti odotettu lähtö Keski-Ranskaan, Limousinin maakuntaan. Kartalta katsottuna Corrèzen kunnassa sijaitseva pikkiriikkinen Chaumeilin kylä näytti todellakin olevan –jopa suomalais-

sinisilmin katsottuna- täydellisen korvessa! Se ei kuitenkaan ”tehokkaan” henkisen kesävalmennuksen treenaamia sennuja haitannut; päinvastoin.

LenSIMME Pariisiin, josta matkustimme junalla posliinistaan maailmankuuluun Limogesin kaupunkiin jatkaaksemme viimeiset sata kilometriä vuokra-autolla Tréphyn ratsutilalle. Pilkkopimeällä perille löytäminen kapeita serpentiiniteitä seurailleen aiheutti hikikarpalon jos kolmannenkin kartturin ja kuskin otsalle, mutta vihdoin saavuimme perille. Majoituspaikkamme Tréphyssä –vanha leipurin mylly- oli kuin suora kopio talosta Asterix-kirjoissa! Asetuimme taloksi kuin tirsкуvat pikkutypykät konsanaan saapuessaan kesän ensimmäiselle ratsastusleirille, olivathan puitteet jotakin ainutlaatuisia ja ennen kokemattomia!

Aamuverryttely herätti

Uuden päivän valjettua tutustuimme talleihin ihastellen samalla aamuauringon hyväilemiä vuoria ja laaksoja tilan ympärillä. Tilan omistaja Patrice Bargeau tyttärensä Laetitian kanssa auttoi nimeämään jokaiselle sopivan hevosen. Aamurutiineihimme kuuluikin ensimmäisestä päivästä alkaen hevosten hakeminen laitumelta itse. Ylös ja alas kumpuilevien laidunmaiden tallustelu ennen päivän ratsastusrupeamaa herätti takuulla tönköimmätkin takareidet. Jos isäntäämme huvittikin puuskuttava joukkueemme, niin korrektin ranskalaisesti hän osasi sen meiltä piilottaa – ja hidastaa askellustaan suomalaiseseen tahtiin sopivaksi.

La Ferme Equestre de Tréphy, Tréphyn ratsutila, sijaitsee aivan huikean Massif de Monedierin luonnonpuiston kupeessa. Vain muutama kavionaskellus ja olimme kuin keskellä seikkailua syvän vihreissä ikimetsissä. Yksikään reitti ei ollut samanlainen, vaikka ratsastimme puolen päivän ja koko päivän rupeamia. Maisemien monimuotoisuus ja loisto sumensi hyvin salakavalasti ajantajun, etäisyyksistä puhumattaakaan. Päivän matkalle tuli pisimmillään mittaa yli 30 kilometriä, mutta

**Näköala-
tasanteella
ihailemassa
maisemia
...Punkie-tamma
haluaa myös
kuvaan.**

varmajalkaisten ratsujen mukavissa lännensatuloissa taival taittui aivan huomaamatta. Lounastauko aution gallialaiskylän raunioissa tarjosi ranskalaista maalaisgourmeeta parhaimmillaan; vettä kylän lähteestä, satulalaukun uumenista aamutuoreet paté-eväsleivät, omenoita ja päärynöitä suoraan puusta ja jälkiruoksi juustoja sekä karhunvatukoita suoraan pensaasta. Ja keskipäivän pysähdystauko päivänokosille vanhan myllyn varjossa, satoja vuosia vanhojen tammien alla: C'est la vie! Voiko suomipoika paremmasta edes unelmoida!?

Uskomattomat maisemat

Matkareittiemme aikana kävimme todella korkealla vaarojen huipulla ihailemassa henkeäsalpaavia maisemia laskeutuaksemme seuraavaksi syvälle satukirjamaiseen metsään: Iktivihreän sammaleen peittämät luonnonkivet ja massiiviset vanhat puut loivat taianomaisen tunnelman huokailevan ratsastajaryhmän ylle.

Minun oli useaan kertaan tähdennettävä oppaallamme Patricelle, että emme me hiljaiset suomalaiset ole kyllästyneitä tai tylsistyneitä, vaan aivan päinvastoin. Kun suomalainen on hiljaa, niin silloin on kaikki hyvin ja maassa rauha. Jos taas joukosta kuuluu aika ajoin hiljaista puheensorinaa tai huokailua, niin silloin asiat ovat todella hyvin!

Mukavaan ja kiireettömään tunnelmaan vaikutti oleellisesti se, että hevoset olivat kuuliaisia ja todella miellyttäviä ratsastaa. Kenenkään ryhmästämmä ei alkujännityksen jälkeen tarvinnut stressata ottaisiko oma ratsumies ylimääräiset kaviot alleen tai pillastuisiko se, jos metsässä joku rapisee. Ei, ne hoitivat hommansa ja me koitimme antaa niiden tehdä

työnsä rauhassa juuri niin hyvin kuin taisimme. Ainoa asia mitä Patrice joutui meille alussa korostamaan oli tarpeeksi löysillä ohjilla ratsastaminen. Paino- ja ääniaivot olivat kaiken A ja O. Western-tyyli olikin yllättävän helppoa taas omaksua, sillä edellisen vuoden Andalusiassa ratsumatkan ohjeet olivat vielä tuoreessa muistissa.

Omaa hevoskasvatusta

Metsäalan koulutuksen saanut ja 16-vuotiaana ratsastuksen aloittanut Patrice Bargeau kasvattaa ja kouluttaa tilallaan quartereita sekä puoli-quartereita. Tilalla on myös

muutamia poneja lasten ratsastettavaksi. Tréphyä voisi luonnehtia western-henkiseksi luomuratsutilaksi, jossa eletään luonnollisten hevosmiestaitojen mukaisesti, luontoa ja sen antimia kunnioittaen. Ranskan ratsastajaliiton alajaosto, CNTE (vapaaasti suomennettuna Kansallinen hevos- ja ratsastusturismien edistämiskomitea) on myöntänyt tilalle diplomin, josta tietää toiminnan olevan virallisesti valvottua.

Patrice myös kilpailee hevosilla säännöllisesti western-kisoissa. Saimme ihastella tilan upeita kantaoreja, jotka suhtautuivat huokaileviin ulkomaalaisiin herrasmies-

**Lepoa kun
ihmiset
lounastavat...**

Aivan upea
taukopaikka
myllyn luona.

Näköala
lomamökkimme
yläkerrasta
alaspäin...

Pysähdystauko
pienen kylän
kirkolla.

rauhassa. Hevoset saavat elää puollittaisessa vapaudessa, ja puitteet siihen valtavine laidunmaineen ovatkin erinomaiset. Huomionarvoista oli sekin, että yksikään hevosista ei osoittanut minkäänlaisia vihaisuuden merkkejä ihmistä kohtaan. Meistä se oli kummallista...mutta samalla mahtavaa!

Lopuksi Pariisiin

Upea matkamme sai loppuhuipunuksensa kahden päivän tutustumisella Pariisiin. Matkalaisilla oli oivallinen tilaisuus verrata uinuvaa, pientä gallialaiskyläämme tuohon upeaan, mutta välillä ah-niin-epäystävälliseen metropoliin. Yleisesti arvioituna ratsastusmatka Ranskaan antoi enemmän kuin uskalsimme toivoa.

Matkojemme ainoa pieni miinus on se, että karu paluu Suomen hevostelueen käy kerta kerralta vaikeammaksi. Olemme kaikki vain tavallisia ratsastustunneilla käyviä sennuja, joilla on vertailukohteenaan vain omat ratsastuskoulumme hevosineen. Toki tunnelma suomalaisilla yksityistalleilla lienee "intiimimpi" hevosen ja ihmisen välillä, mutta juuri sitä tunnetta Suomen kylmässä talvessa, pikku tyttöjä kuhisevilla talleilla kaipaa. Tipahdus pilvilinnoista tapahtuu viimeistään siinä vaiheessa, kun äreä tuntipollesi testaa sinulla rutistusvoimaansa pilttuun seinää vasten. Talleja ja niiden hevosia ei tietystikään saa yleistää, mutta valitettavan yleistä tämä ihmisen pomottelu tuntuu olevan. Mukavia, temppuilemättömiä hevosia on autuasta käsitellä ja ratsastaa, joten on ymmärrettävää nälän kasvavan syönnin myötä!

Suosittelienkin kaikille kynnelle kykeneville tutustumista eri maiden hevostelutaireihin, sillä matkailu todella avartaa ja antaa kokemuksien myötä pohdiskeltavaa. Ehkä siinä olisi yksi pienoinen keino auttaa itseämme ymmärtämään josko suhteessamme hevoseen olisi jotakin parannettavaa? Olisiko meillä palaverin paikka; miten käsitellä hevosiamme niin, että ne tietävät paikkansa? Mikä on Se Juttu, joka muualla tehdään ehkä toisin tuottaen sekä selvää tulosta, että ratsastajille rahassa mittamattoman arvokkaita kokemuksia? En tiedä vielä tarkalleen, mutta sen mysteerin selvittäminen on hauskaa ja mielenkiintoista. Ainakin se vaatii lisää tutkimusmatkoja tulevana vuonna. Ja ainahan tiukan paikan tullen voimme palata haaveisiin ja ajassa taaksepäin tuohon pieneen gallialaiskylään, kunnes taas koittaa aika suunnata uusiin hevosseikkailuihin. Ai minne? Ken tietää, mutta varmasti jonnekin. C'est sûr! •

minna.lukkari@jippii.fi
http://trephy.free.fr
www.correze.net
http://www.ffe.com